

(המשך מעמוד 25)

קשר למטרה (צה"ל, מישרת דרום-אפריקה, קה, קונסוליה) — סיפוס זה עוקף בגאנדי סימפאטיה בלתי-מודעת.

כי גאנדי עצמו סוגד לפולחן הרומנטי לאלימות, שהעלתה על נס איש כמו מאיר הריציון — אדם ששחט במל ידיו בדווים עליידי חיחוך גרונום. כהיותו אלוף-הפקוד השתתף בשיחה במירדפים אחרי פידאיון, ירה באקדחו בערבי בלתי-מזויין שנתקף בטירוף, אסר את השמעת שיר-השלום בפיקוד שלו.

יש פיצול בין גישתו של האלוף זאבי, שהופיע בטלוויזיה והשמיע את דעתו כי אי-אפשר לשים קץ לטרור בלי פיתרון פוליטי של הבעיה הפלסטינית, לבין דוק טור גאנדי, העוסק בדיאגנוזות של מטר רפסם אלימים.

שחיתות

יחסי-ציבור במקום הקירה

בתכסים מחוכם

איכטת שימעות פרס את

עצמו מימין, משמאל ומהמרזו

כלוחם נגד שחיתות, שימעות פרס הוא בדיחה. אבל כמומחה ליחסי-ציבור, הוא גאון. השבוע הוכיח זאת שוב. בממלכתו נתגלו סימפטומים של מחלת-שחיתות בשלב מתקדם. שפשטה בחלקי-הגוף השונים. הקשר שלו לפרשת שחי תת, עוד בתקופת היותו מנכ"ל מישרת הביטחון, צף שוב בזיכרון. כאשר נתגלה כי נוסף על הכל קיבל הארבע-עצמו, מן הקואופרטיבים שהיו תלויים בחסדיה, מתנה שערכה עשרת אלפים לירות, הוא היה נתון במצב קשה מאד.

הוא הגיב על כך בתכסים גאוני. הוא מינה שלושה אישים כמבקרי מערכת-הביטחון.

שלושת היוקים. הבחירה היתה שיא של תיחכום. כי עצם זהותם של השלושה איבטח את כל האגפים:

● בראש הביקורת הפנימית הועמד שימעות אבידן, מפיק חטיבת גרענית האג"דית במלחמת תש"ה, מנהיג בכיר של מפ"ם. יליד גרמניה, קומוניסט בנעוריו, איש-ביטחון מובהק. אבידן נודע בימי מלחמת-העצמאות כאישיות מוסרית ממדרגה ראשונה, סולק ממערכת-הביטחון על-ידי דויד בן-גוריון מייד אחרי המלחמה בשל השתייכותו השמאלית.

● כמומחה מישפטי נבחר עסקן בכיר של הליכוד, הח"כ-לשעבר הנס קלינגהופר, אדם נקי-כפיים, פרופסור מפורז בעל הופעה ייקית מובהקת (למרות שהוא ממוצא אוסטרי-הונגרי).

● כאיש שלישי בצוות נתמנה ד"ר ארתור ברגמן, מנכ"ל הועבר של הבנק לפנות, גם הוא בעל הופעה ייקית מובהקת, שהתפרסם כאשר הגיש את העתירה לצירע-לתנאי אשר הכשילה את המהדורה הראשונה של מימון הבחירות מקופת המדינה.

כישורים מיוחדים? מבחינת נקינות הכפיים, קשה היה לבחור באנשים מכובדים יותר. מבחינה פוליטית, מאבטחים שלושת האישים את פרס מימון, משמאל ומן המריזו.

ברור לגמרי כי זאת היתה כוונתו העיקרית של פרס. לאיש כמו קלינגהופר, למי של, אין תפקיד סביר במערכת זו. הוא פרופסור למישפט קונסטיטוציוני דווקא, ובודאי שאין לו הכישורים המיוחדים למלחמה בשחיתות.

אבידן הוא אדם מעשי יותר. אולם גם כאן מתעוררת השאלה אם ניתנו לו האפשרות והיכולת המשעשעת לעריכת ביקורת יסודית במערכת-הביטחון, ובכלל זה המנהיגון הדרוש כדי לפתוח את כל תיקי המיכרזים וההומנות מאז 1967, לגבות עדויות חדשות, לפנות לציבור כדי לקבל תלונות, ולהבטיח למתלוננים כי לא יבולע להם ביחסיהם עם מערכת-הביטחון בעתיד. כי זה יתברר בעתיד, אחרי שתהיה שחיתות לאבידן ולהבריו להוכיח את עצמם. בינתיים לא נתגלו השבוע כל סימנים שצמרת מערכת הביטחון שינתה את גישתה, המחבלת בגילוי שחיתות (ראו עמוד 23).

ואילו פרס השמיט, בתכסים מחוכם זה, את הקרקע הציבורית מתחת לרגליהם של אותם אשר דרשו מינוי מבקר מן הוץ למערכת-הביטחון, הקמת ועדת-חקירה בייטרלית, או עליכת בדיקה יסודית מטעם גוף מיקצועי בלתי-תלוי.

סקופ

מי קנה את סוד הפיחות?

כיצד הוברחו מיסמכי החברות הוואדוציות

גילויים על הפשעים של מיטב חבריו

הההוואדאנה

כעבור זמן-מה בסכום בן 6000 הלירות, והוסיף עוד 8000 כאשר הגיעה הודמנות אותה לכך, בשנת 1966.

הודאתו של צור במישרת משתרעת על מאות עמודים. לרוב היא כוללת גיר-סות שונות וסותרות על אותו עניין, עד שקשה לדעת מה קרה באמת. אולם נראה כי הדברים שאישר צור בהודאתו למישרת החל מיום הישברו, 19 במרס, הם הקרובים ביותר לאמת.

מכשירים בידי צור

כך, למשל, מספר צור על יחסיו עם יידו, היהלומן היהודי מבלגיה ז"ק טראוברט. הוא מספר כיצד קיבל מ-

עדותו של צור במישרת מגלה גם, כי השטרות שהחזיר בספטמבר לחברה לישראל הוצאו במירמה, ולכן אין להם ערך. מסתבר כי צור בא בספטמבר (לפי עדותו מיום 20.3.75) לבנק של רוננבאום בוינבה, וביקש ממזכיר-הבנק את השטרות על סך 5.5 מיליון דולר שהיו בבעלות החברות הוואדוציות של צור, והיו מופ"דים אצל רוננבאום. מזכיר הבנק השיב כי השטרות אינם במקום, אלא בכספת הבנק בלוקסמבורג.

צור ביקש להביאם, וכאשר נכנס למח"רת לבנק ניתנה לו מעטפה ובתוכה שטרות. משופ"מה בדק את השטרות, וגילה כי אין אלה השטרות הנכונים. הוא איים לו כי יפנה מייד למישרת אם לא יחזירו לו את השטרות שלו, ואז התברר כי השטרות הללו הופקדו בלי ידיעת צור, כפיקדון בחברה ואדוצית של רוננבאום, בשם אי.ט.טי.

עלמנת לשחרר את השטרות זייפו צור

6000 לירות משכנא גוטפרוינד ה"עוסק בניירות-ערך, כי אמרתי לו שיהיה פיחות. קיבלתי ממנו סכום נוסף של 8000 לירות בשנת 1966, כאשר קניתי ממנו מיגרש ב"18 אלף לירות. שילמתי לו 10 אלפים שהיו לי מפיצויים על עבודתי בממשלה, והתפרש של 8000 היה כנראה על חשבון העניין הקודם."

מכשירים בידי צור

כך, למשל, מספר צור על יחסיו עם יידו, היהלומן היהודי מבלגיה ז"ק טראוברט. הוא מספר כיצד קיבל מ-

עדותו של צור במישרת מגלה גם, כי השטרות שהחזיר בספטמבר לחברה לישראל הוצאו במירמה, ולכן אין להם ערך. מסתבר כי צור בא בספטמבר (לפי עדותו מיום 20.3.75) לבנק של רוננבאום בוינבה, וביקש ממזכיר-הבנק את השטרות על סך 5.5 מיליון דולר שהיו בבעלות החברות הוואדוציות של צור, והיו מופ"דים אצל רוננבאום. מזכיר הבנק השיב כי השטרות אינם במקום, אלא בכספת הבנק בלוקסמבורג.

צור ביקש להביאם, וכאשר נכנס למח"רת לבנק ניתנה לו מעטפה ובתוכה שטרות. משופ"מה בדק את השטרות, וגילה כי אין אלה השטרות הנכונים. הוא איים לו כי יפנה מייד למישרת אם לא יחזירו לו את השטרות שלו, ואז התברר כי השטרות הללו הופקדו בלי ידיעת צור, כפיקדון בחברה ואדוצית של רוננבאום, בשם אי.ט.טי.

עלמנת לשחרר את השטרות זייפו צור

רות צור בכיתה-המשפט למענה — נשבר

טראוברט 18 אלף דולר, ולדבריו ניתן לו הכסף כדי שישקיעו עבור היהלומן בכרוסה. צור מספר כי היו לו חברים נוספים שנתנו לו כספים כדי שישקיעו עבורם. המישרת שאלה אותו האם ה"ססף ניתן כתמורה להערפות שנתן ליהלומן מן בעיסי-היהלומים, בעיקר באמצעות חברת-היהלומים הממשלתית פיתוח, ש"צור היה מיסדה ויושבר-ראש מועצת המנהלים שלה.

צור לא אישר גירסה זו, אולם הוא הוסיף וסיפר כיצד ניצל את טראוברט לאחרונה, כאשר התמוטט הבנק של טיבור רוננבאום. צור לא יכול היה בחודשים דצמבר-ינואר לעזוב את הארץ, כיוון שהיה כבר תחת עיקוב. הוא היה צריך לשלוח לשווייץ את המיסמכים שהחזיק בידי, ואשר הקצנו לו את השליטה ב"שלוש חברות ואדוציות: קומפטרפוי, ניי קוטאפ וזומיניון.

שלוש חברות אלו היו מכשיר בידי צור, ודרךן השקיע בחברה לישראל 5.5 מיליון דולר דרך הקבוצה הגרמנית. כספים אלה קיבל בכמה צורות בדרכים בלתי-חוקיות, בעיקר על-ידי הונאת הגרמנים ששלמו

מיכאל צור בדרך לכדא הודאה — מדצון